

Een pad leidt ons tot aan de waterval onder de Puente Neuvo (nieuwe brug). Deze brug, met drie bogen, overspant de kloof El Tajo en maakt een verbinding tussen de oude en de nieuwe stad. De brug is 98 meter hoog. Het bouwen van deze brug gebeurde in 1751 en was pas 43

jaar later afgewerkt. Aan de onderkant van de brug werd een gevangenis gebouwd. Ontsnappen uit deze gevangenis was nagenoeg onmogelijk. De brug is een opvolger van de brug die in 1740 is ingestort. De aanleg van de nieuwe brug kostte 50 arbeiders het leven. Boven in de brug zijn ruimten die tijdens de Spaanse Burgeroorlog werden gebruikt als gevangenis en als martelkamer, waarbij mensen gedood werden door ze uit het raam te gooien.

Onze wandeling gaat onder andere langs het lijkenpad. De naam verwijst niet zozeer naar het gevaar rond het pad maar via dit pad werden de lijken opgehaald nadat ze van de brug werden gegooid.

Het verhaal gaat dat de architect van de nieuwe brug stierf doordat hij van zijn eigen brug viel, door zelfmoord of doordat hij graaide naar zijn afgewaide hoed. In werkelijkheid stierf hij in Malaga in 1802 een natuurlijke dood.

In de twintigste eeuw werden de tegenstanders van het (Franco) regime van de kliffen van El Tajo gegooid nadat ze eerst werden gemarteld. Cijfers over het aantal doden zijn niet gekend of worden niet vrijgegeven.

Donderdag 17 maart 2022

- Wandeling : Wandeling langs de Caminito del Rey
- Gebied : El Chorro
- Afstand : 4 km
- Stijgen : 100 m
- Dalen : 100 m
- Duur : 3 uur

Alle deelnemers krijgen een haarnetje en een helm die men verplicht dient te dragen tijdens de wandeling langsheen de Caminito del Rey.

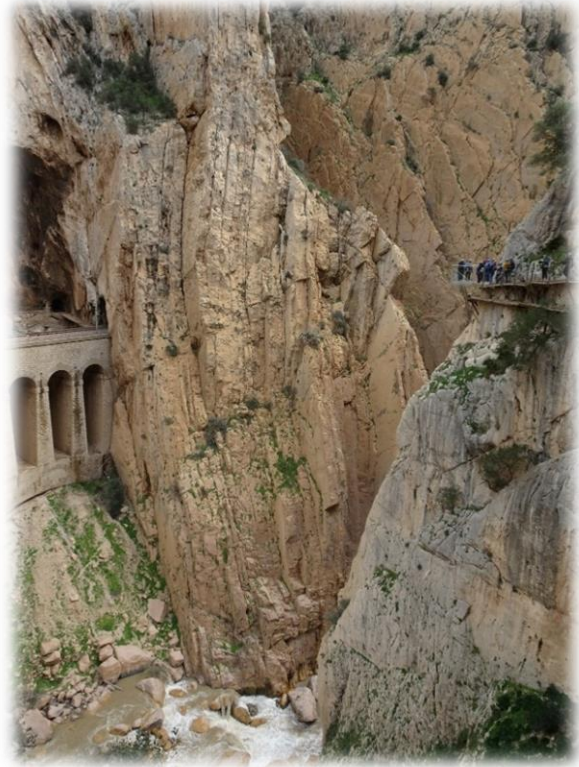

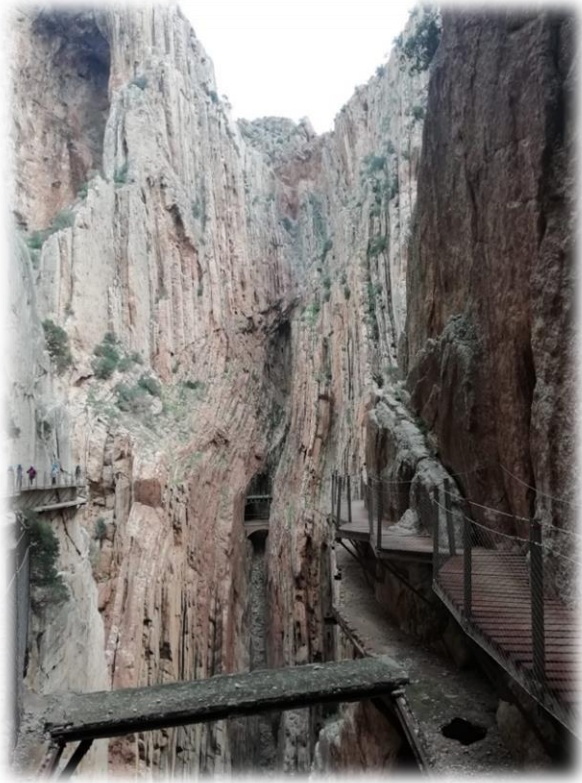
In 1901 werd duidelijk dat men een pad nodig zou hebben om spullen tussen de Chorowatervallen en de Gaitaneiwatervallen te transporteren. Na vier jaar bouwen werd in 1905 het werfpad geopend.

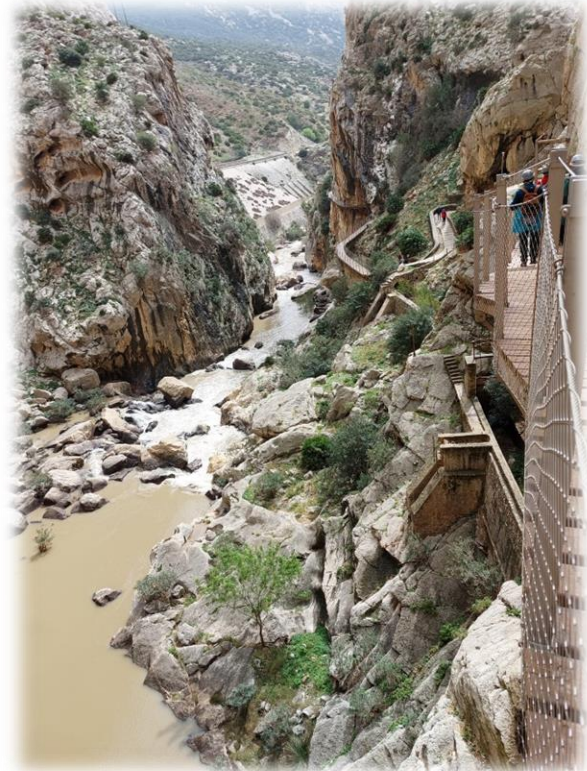
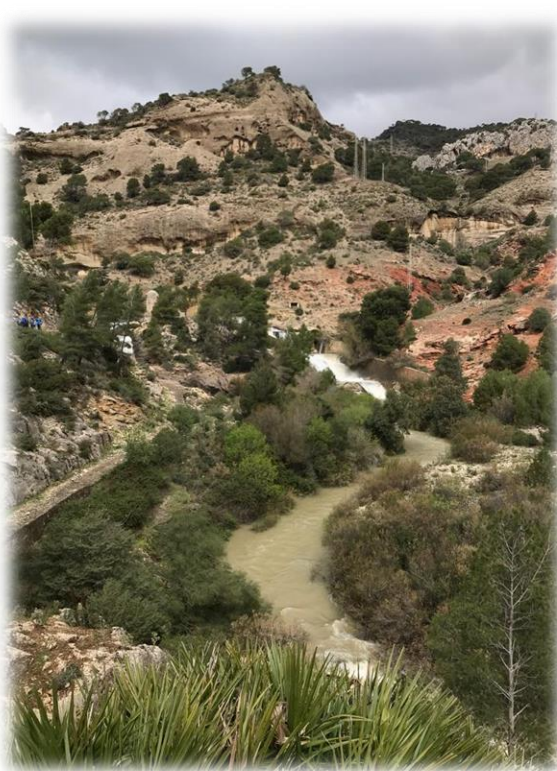
Koning Alfons XIII zou normaal gezien de trein nemen om de dam Conde del Guadalhorce te openen. Toen hij echter in El Chorro aankwam en het pad zag wou hij niet in de trein stappen

en wenste hij via het pad naar de dam te gaan, waarna het pad bekend werd onder de naam Camino del Rey of Koningspad.

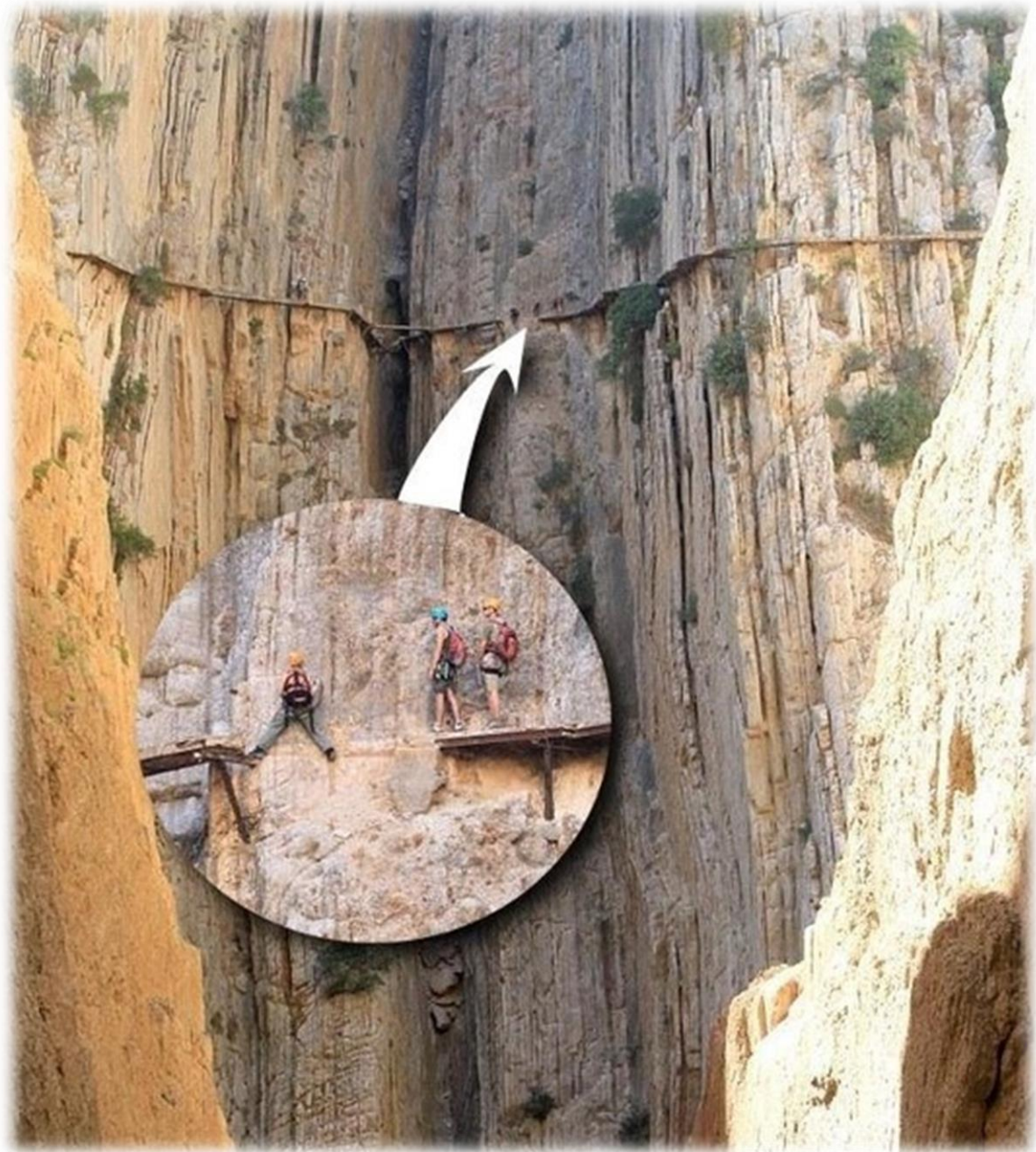

Normaal gezien was het de bedoeling om het werfpad, na de aanleg van de dam, terug af te breken. Maar nu de koning over het pad gelopen had wilde men het pad behouden.

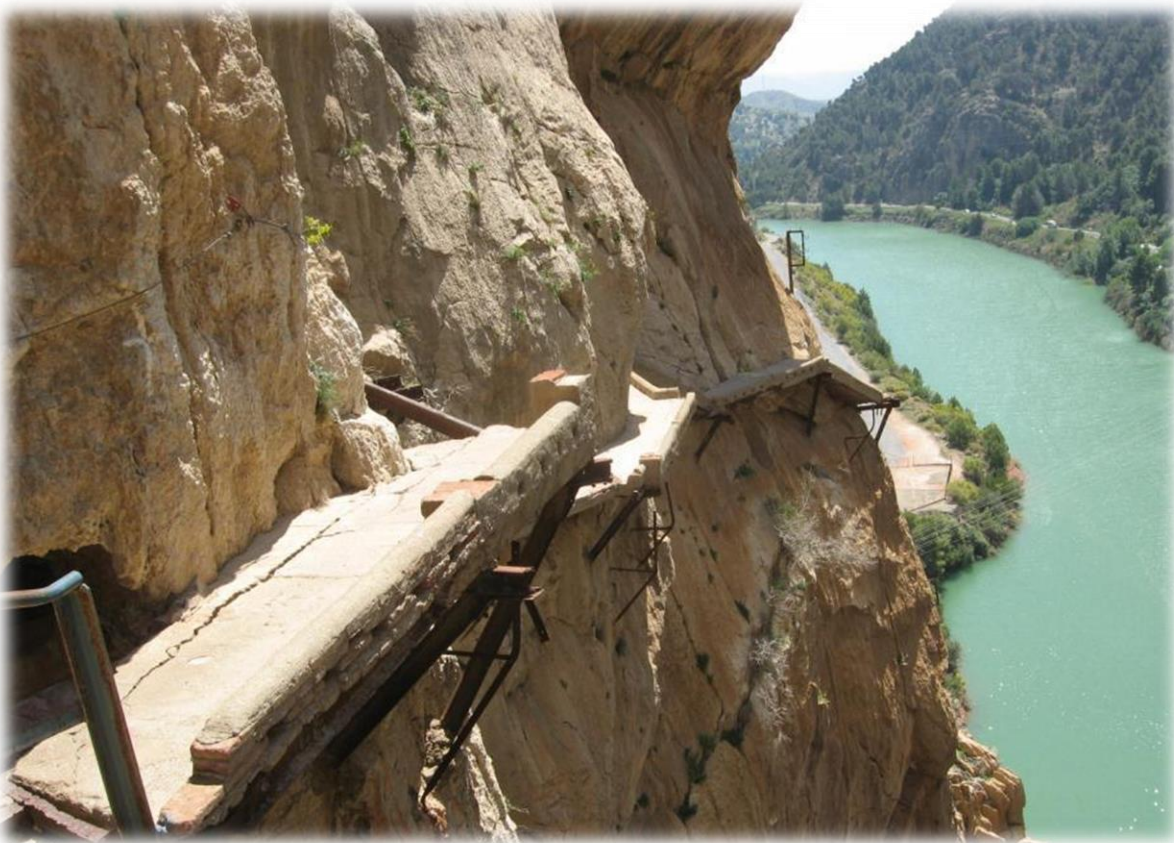
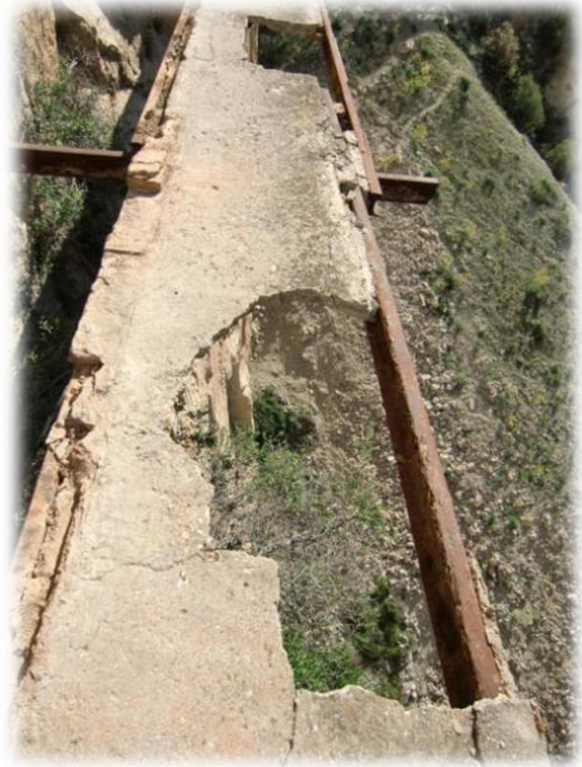
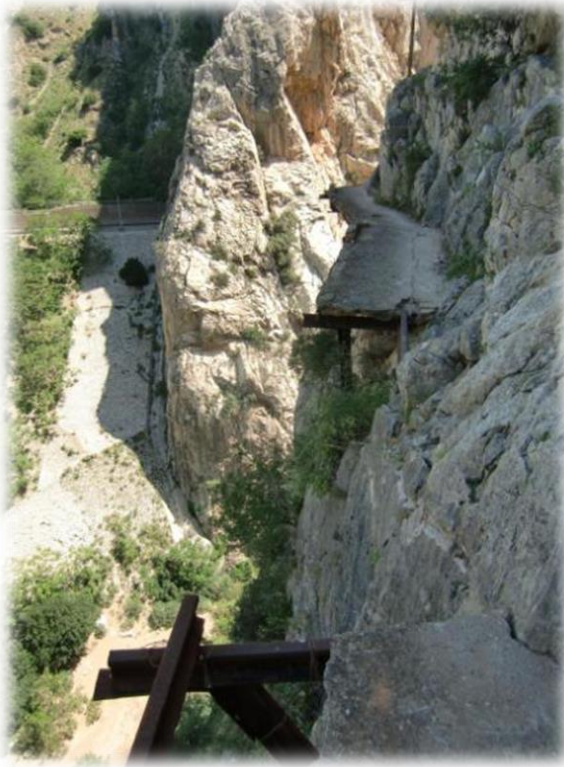

In de 20ste eeuw raakte de Camino del Rey in verval, waardoor veel delen in gevaarlijke staat verkeerden. Het pad was 3 kilometer lang, ongeveer een meter breed en bevond zich tussen de 80 en 100 meter boven de ernaast gelegen rivier.

De Camino del Rey heb ik voor het eerst, per toeval, gezien tijdens een tocht langsheen de GR 7 in Andalusië. Dat was in december 2010. De foto hierboven was uit die tijd maar ikzelf was niet bij deze groep.

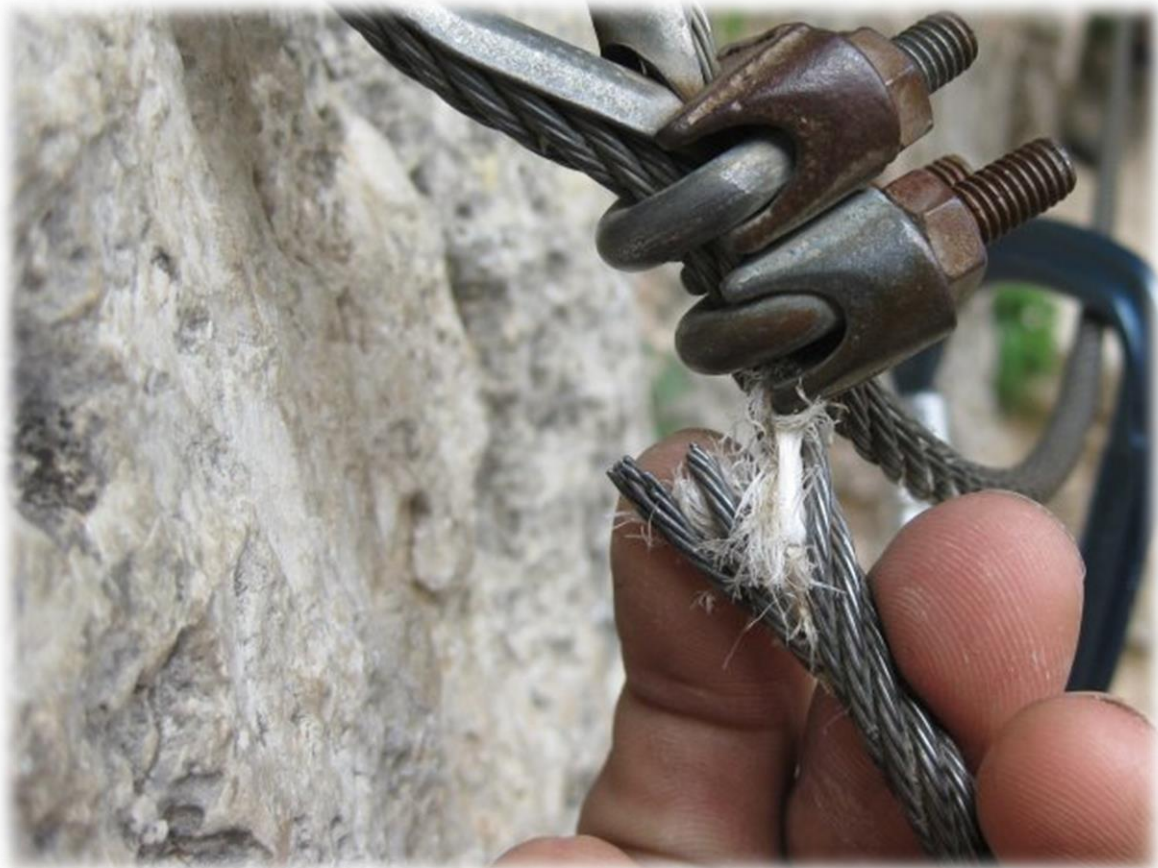
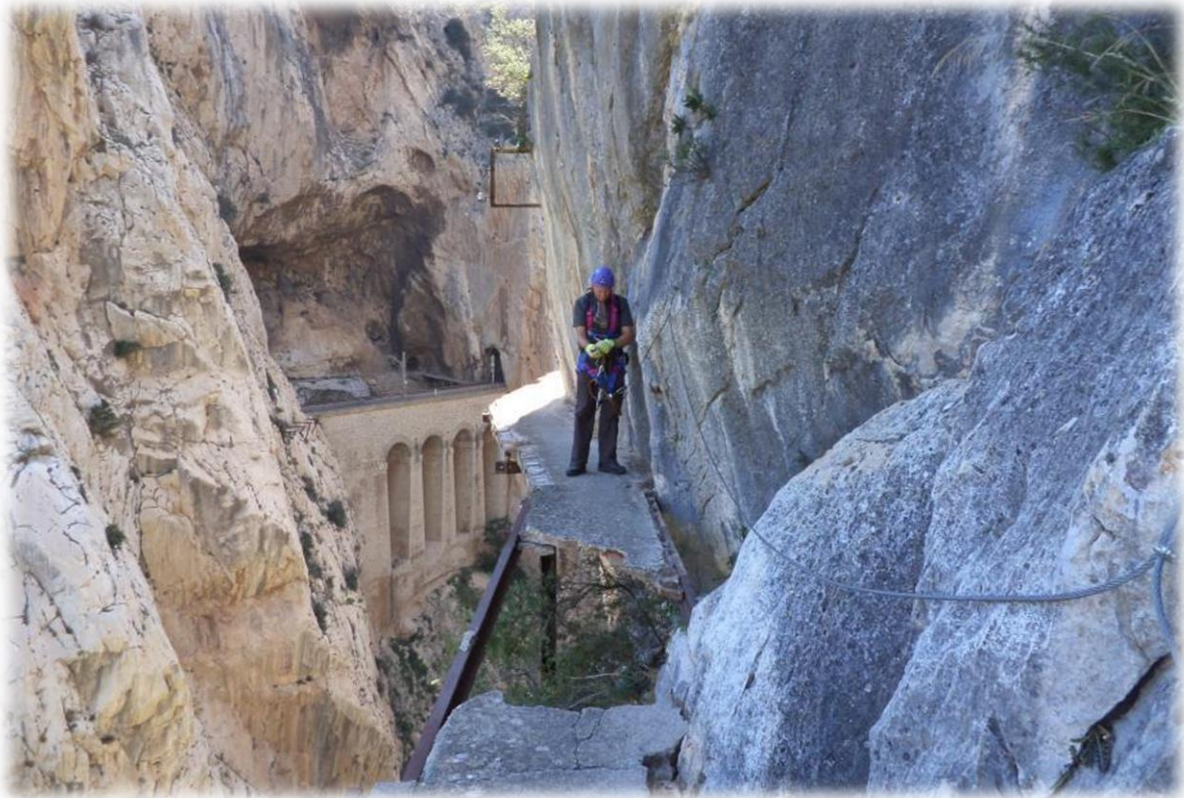
Hierboven enkele foto's van het pad toen ik het heb bewandeld. Ondanks dat het pad in 1992 officieel werd gesloten werd het betreden ervan toch nog gedoogd. Er werden dan ook kabels en touwen gehangen om tot op het pad te komen. De Spaanse overheid, wou met het sluiten van het pad ontkomen aan eventuele schadeclaims bij ongevallen.

Op bovenstaande foto's zie je mij aan het (gekken)werk. Ik zou het nu niet meer doen. Toen het pad in 1992 gesloten werd was het al sterk in verval doordat de betonnen platen door betonrot en de tand des tijds begonnen af te brokkelen en er spontaan gaten in kwamen. Dit verval trad al vlug op doordat de betonplaten destijds vervaardigd werden door een eenvoudige mengeling van zand en cement. Er werd geen ijzer in het beton verwerkt omdat het maar een tijdelijk pad betrof dat men na de bouw van de dam zou afbreken.

De Camino del Rey kreeg pas echt bekendheid toen de eerste filmpjes op Youtube verschenen zo'n 25 jaar geleden. Sedertdien weten avonturiers de weg naar het pad te vinden en vonden ook de eerste dodelijke ongevallen plaats. Sedert de Youtubefilmpjes kreeg de Camino del Rey al vlug het etiket opgeplakt als het gevaarlijkste pad ter wereld. Vier mensen overleden in twee ongelukken in 1999 en 2000.

Sedert het pad officieel werd gesloten (in 1992) werden de stalen kabels en de zekeringspunten niet langer meer onderhouden.

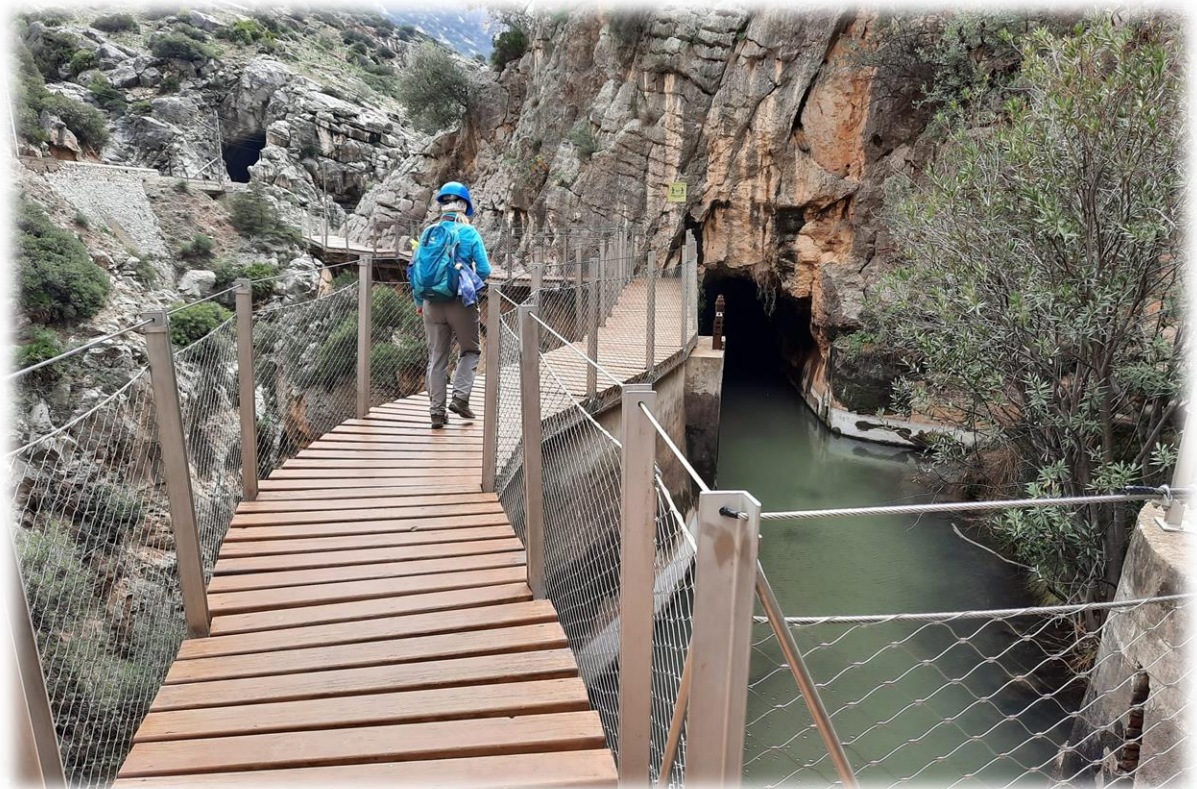

We zijn terug bij de Caminito del Rey. Op sommige plaatsen liggen er nog delen van het oude pad onder het nieuwe pad.

Op de Camino bevonden zich vrijwel op geen enkele plaats leuning. Op sommige plaatsen bestond het, in verval geraakte pad, slechts uit een smalle metalen balk. In 1992 werd het pad

officieel gesloten, om te voorkomen dat mensen het pad nog zouden betreden werd het eerste stuk van het pad gesloopt over een afstand van ongeveer 30 meter.

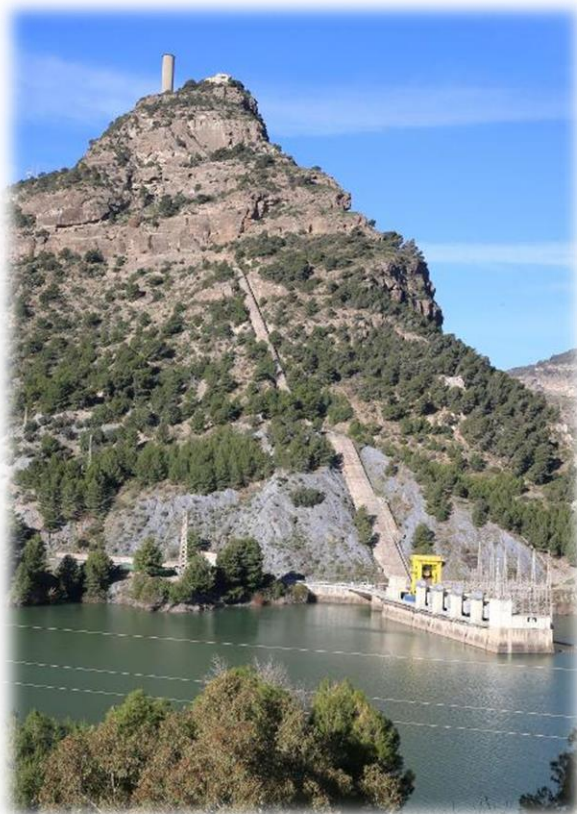

Tussen 1998 en 2010 zijn er zes mensen verongelukt op de Camino del Rey. In februari 2010 is er een 24-jarige Zwitserse bergbeklimmer overleden na een val. Dit was het laatste dodelijke slachtoffer.

In 2013 is er nog een Italiaan pardoes door het beton gezakt. Hij was gezekerd aan een stalen kabel maar door zijn val schoot het zekeringspunt los uit de rotswand. De arme man stortte 80 m lager in het water. Hij werd echter levend uit het water gehaald. Hij had talrijke breuken opgelopen door de val maar herstelde volledig en kan het dus nog navertellen.

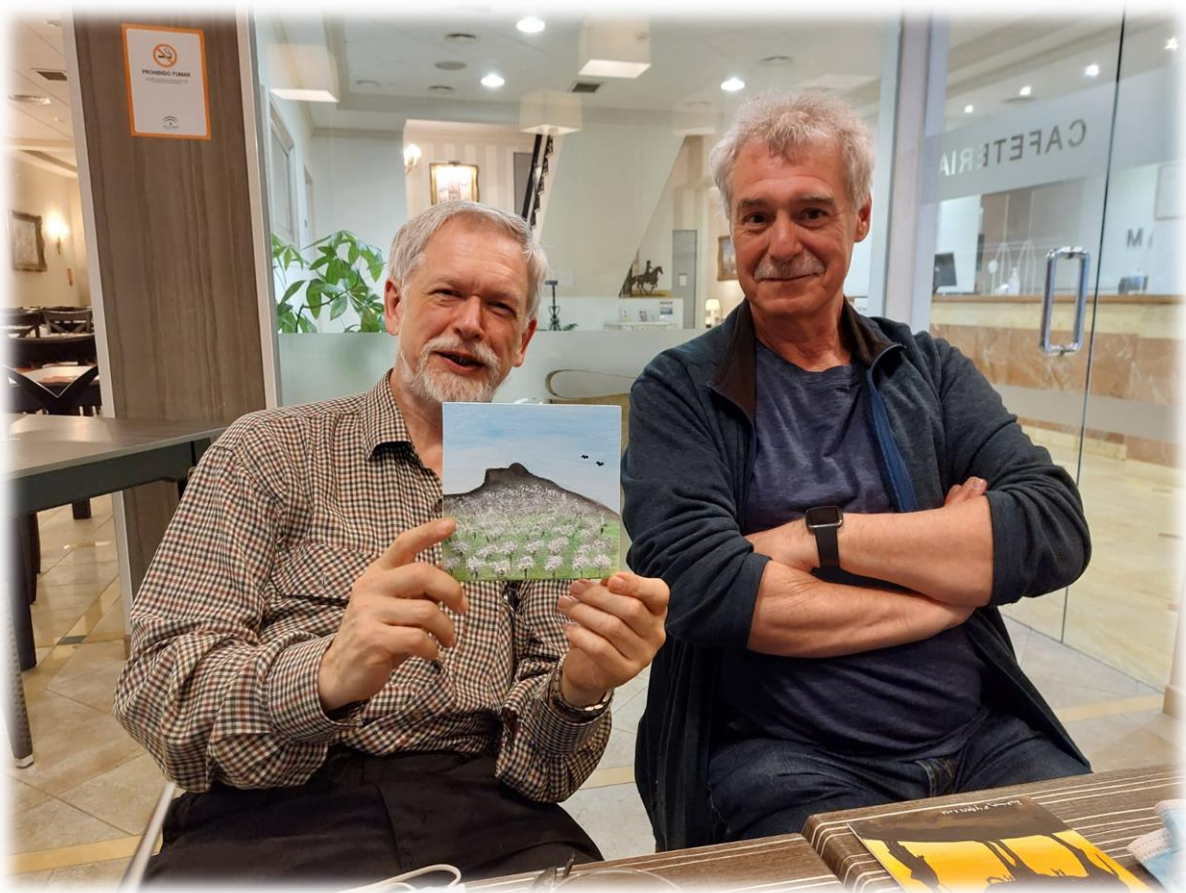

De rivier Guadelhorce loopt door El Chorro. Boven op de berg heeft men een stuwdam gebouwd om elektriciteit te produceren. Als er weinig vraag is naar elektriciteit, zoals 's nachts, haalt men water uit de rivier en wordt het water overgeheveld naar de stuwdam. Men pompt het water niet naar boven maar men haalt het water naar boven via een grote spiraal. Eens deze spiraal in werking is ziet men het water in de rivier zienderogen zakken.

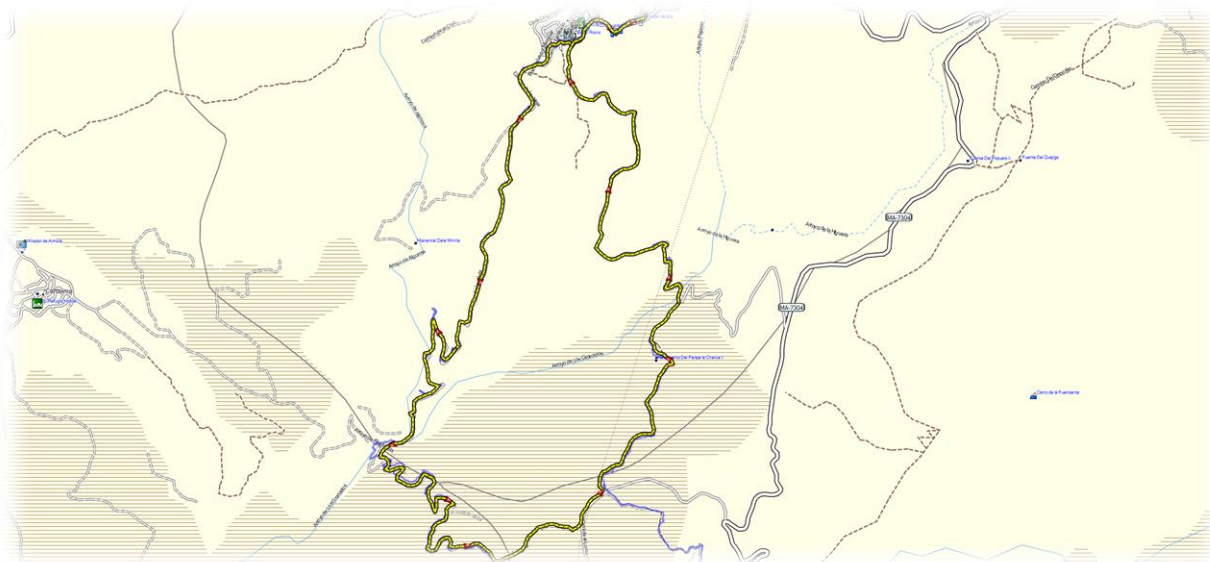
Boven onze hoofden zweven tientallen arenden en gieren, maar vooral vale gieren. De vale gier kan tot 1 m lang worden en een vleugelspanwijdte hebben van 2,65 m. De vale gier rust en broedt op en langs steile kliffen. Het is een aaseter die al vliegend zoekt naar karkassen

van runderen en andere grote dieren. De gier kan zelf geen lijken open scheuren. Hij moet eerst wachten op andere roofdieren die dit werkje voor hem opknappen. De laatste jaren neemt hun aantal in Spanje af doordat de boeren hun dode dieren niet langer meer mogen laten liggen op hun landerijen, dit in verband met de gekke koeienziekte. Om de soort toch in stand te houden leggen natuurverenigingen geslachte en gekeurde dieren in de natuur.

Vrijdag 18 maart 2022

- Wandeling : Luswandeling in kastanjebos
- Gebied : Parauta
- Afstand : 9 km
- Stijgen : 400 m
- Dalen : 400 m
- Duur : 4 uur

Voor de wandeling voor vandaag verplaatsen we ons naar het witte dorpje Parauta. Dit dorpje in Andalusië heeft zijn herkomst in de Moorse tijd.

Behalve de typische structuur van nauwe straatjes is van die Moorse tijd weinig meer over. Het enige monument dat er nu staat is de kerk uit de XVI eeuw in de Mudejar stijl gebouwd.

Ook dit dorp kwam na de verovering door de christelijke Spaanse soldaten in 1485 compleet leeg te staan doordat na de laatste opstand van de Moriscos (Tot christendom bekeerde moslims) ook deze plek in Andalusië werd "gezuiverd" om later weer herbevolkt te worden met christenen uit hoofdzakelijk Sevilla en Cádiz.

Voordat we aan de eigenlijke wandeling beginnen doorkruisen we het pitoreske dorpje. In de Calle Altillo staat de beroemde Arco del Altillo (foto links onder). Deze zou in 1516 zijn

gemaakt en men noemt het terrasplanken omdat de stenen nagenoeg plat zijn. De boog heeft het doel om twee gebouwen uit elkaar te houden. In dit geval is het een oven en een oud magazijn. Het is gebouwd met solide bakstenen typisch voor dit gebied. De mortel is op basis van kalk en zand gemengd met water.

Agaves groeien vrij traag en bloeien pas na vele jaren. Op dat moment groeit een (in verhouding met de plant) zeer grote stengel uit de plant waar bovenaan een groot aantal kleinere bloemen uitgroeien. Na de bloei sterft de agave af.

Agaves zijn door de mens gekweekt als gebruiksplant onder andere voor de vezels die in de stevige bladeren zitten en als bron voor gegiste dranken (pulque). In Spanje maakt men uit de pulque de sterke drank mescal.

De tequila is daarentegen een drank die gemaakt wordt door destillatie van het gegiste sap van de blauwe Agave. Deze soort wordt vooral in de omgeving van het dorpje Tequila bij Guadalajara gekweekt. De zeventienduizend inwoners van dit dorp zijn bijna allemaal afhankelijk van de productie van tequila die door dertig bedrijven wordt gemaakt. Na 48 tot 72 uur gisting van het sap en na een dubbele destillatie blijft de witte tequila over. Rijping in vaten kan de kleur in geel veranderen en de smaak van de drank verfijnen.

Cistusroos is een typische plant uit de mediterrane omgeving. In Griekenland wordt deze plant in gedroogde vorm gebruikt als kruidenthee. De 'thee' is ook elders in Europa te verkrijgen in apotheken en natuurvoedingswinkels. Het wordt onder andere aangeraden ter behandeling van diarree, huidziektes en ook tegen griep.

Wilde kuiflavendel of spijklavendel komt vooral voor op rotsachtige hellingen. Uit de bloemen haalt men soms olie voor de parfumindustrie.

Onze wandeling gaat door het kastanjebos van Paauta. Maar hier staan ook wel enkele kurkeigen. De kurkeik is een steeds groenblijvende boom die tot 20 meter hoog kan worden. De vrucht van de boom, de eikel wordt 1,5 tot 3 cm lang. De kurk wordt om de 8 à 10 jaar van de stam gepeld. Deze kurk wordt gebruikt voor isolatie, voor schoenzolen, voor vloer- en

wandbekleding, voor reddingsboeien en natuurlijk voor de afsluiting van flessen. Het pellen van de schors moet zorgvuldig gebeuren, anders loopt men het risico dat de onderliggende weefsels beschadigd worden en de boom sterft. Het brandhout van de kurkeik wordt ook steeds ontdaan van de kurk. De kurkeik kan 250 jaar oud worden.

Verscholen tussen de heuvels in de schilderachtige vallei *Valle del Genal*, ligt het “Blauwe Dorp” Juzcar. Vroeger was dit een “normaal” traditioneel Spaans dorpje, met witgekalkte huizen. Totdat het in 2011 compleet blauw werd geverfd, om de film van “De Smurfen” te promoten.

Deze kleur beviel de inwoners wel. Dus besloten ze het zo te houden. Tegenwoordig is Juzcar een populaire bezienswaardigheid met als bijnaam “Juzcar het Smurfendorp”. Het is dan ook echt een van de must-sees van Andalusië in de provincie Malaga!

Wederom zit het weer terug niet mee en al vlug gaan we iets warmes drinken in de plaatselijke herberg.

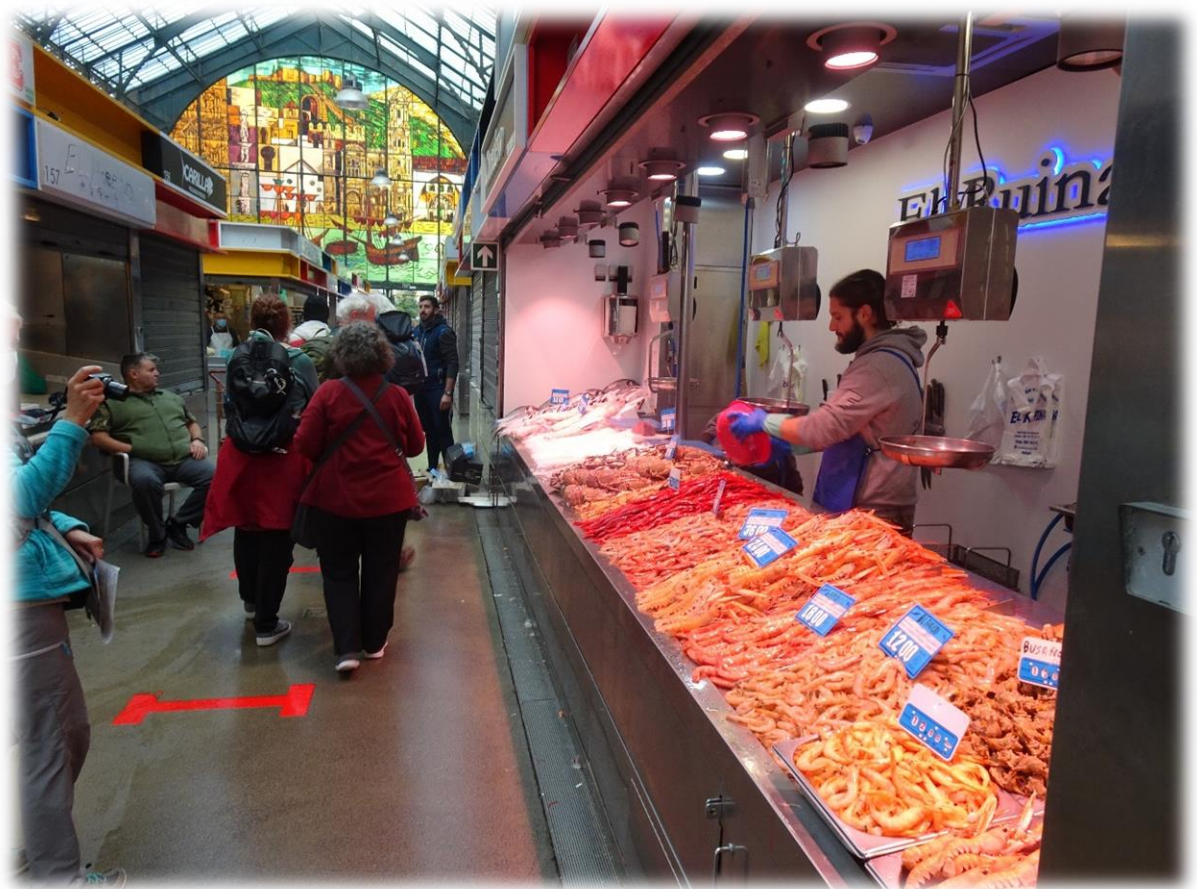
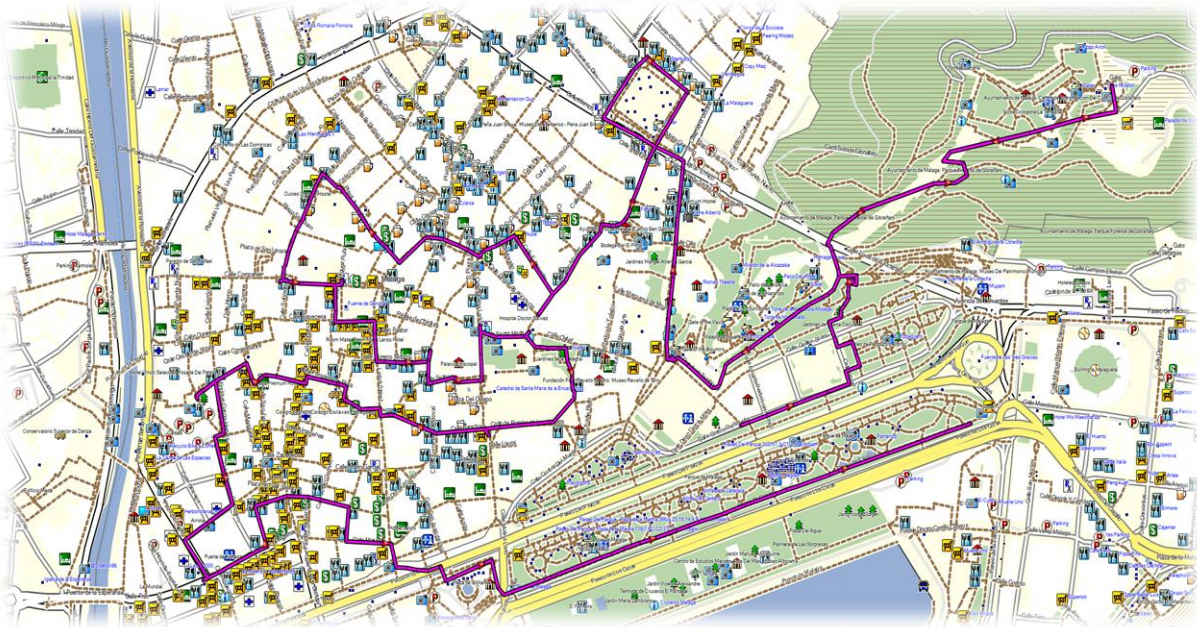
Na het blauwe dorpje verplaatsen we ons naar Malaga waar we de bruinste kroeg van Malaga bezoeken, de sherry bar.

Dit is een plek waar je eens echt moet geweest zijn. Ze dateert uit 1840, ik betwijfel of er sindsdien veel is veranderd. De muur is bekleed met vaten Malaga-wijnen - Moscatels en Pedro Ximen en melanges van de twee. De barmannen met witte mantel zijn spectaculair knorrig, soms overenthousiast maar het draagt allemaal bij aan de sfeer! De wijnen worden rechtstreeks uit de vaten getapt en de prijs wordt op de bar geschreven met krijt. Mis de oude foto's van Picasso niet! Hij was hier stamgast.

Zaterdag 19 maart 2022

- Wandeling : Luswandeling langs de mooiste delen van Malaga
- Gebied : Malaga
- Afstand : 7 km
- Duur : 3 uur

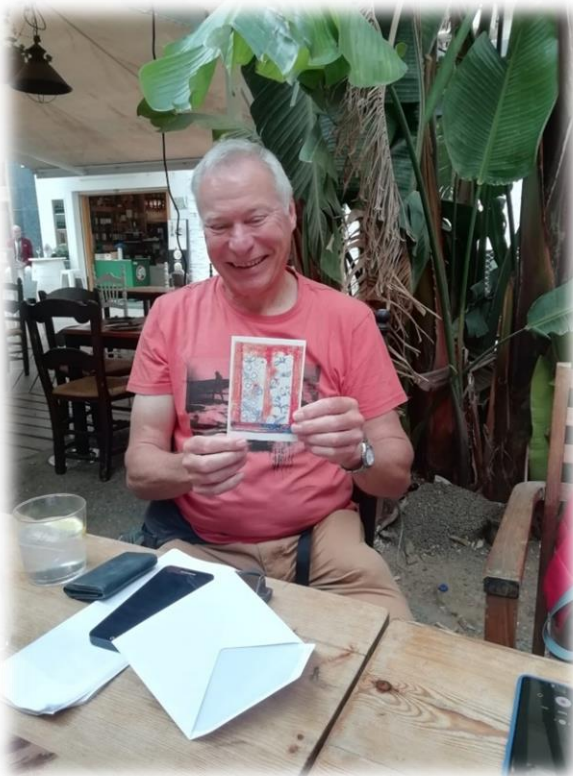
De overdekte markt van Malaga. De historie van deze locatie ligt in de Moorse tijd. Kenmerkend is de poort in Arabische stijl die als hoofdingang van de markt dient. De poort was onderdeel van de oude stadsmuur. De locatie werd gebruikt om schepen te herstellen. De naam 'Atarazanas', Moors voor scheepswerf, komt hier vandaan. Destijds lag de waterlijn tot aan de oude stadsmuur, de voorkant van de huidige markt. Het gebied tussen de haven en de markt is pas later drooggelegd en bebouwd. Later is Mercado Atarazanas gebruikt als

militaire opslag en hospitaal. In 1868 werd besloten om het gebouw te slopen. Tussen 1876 en 1879 is de huidige markt gebouwd in een Neo Múdejar stijl met veel metaal. De achtergevel is voorzien van gekleurd glas. Hierin zie je diverse taferelen uit het verleden van deze locatie terug.

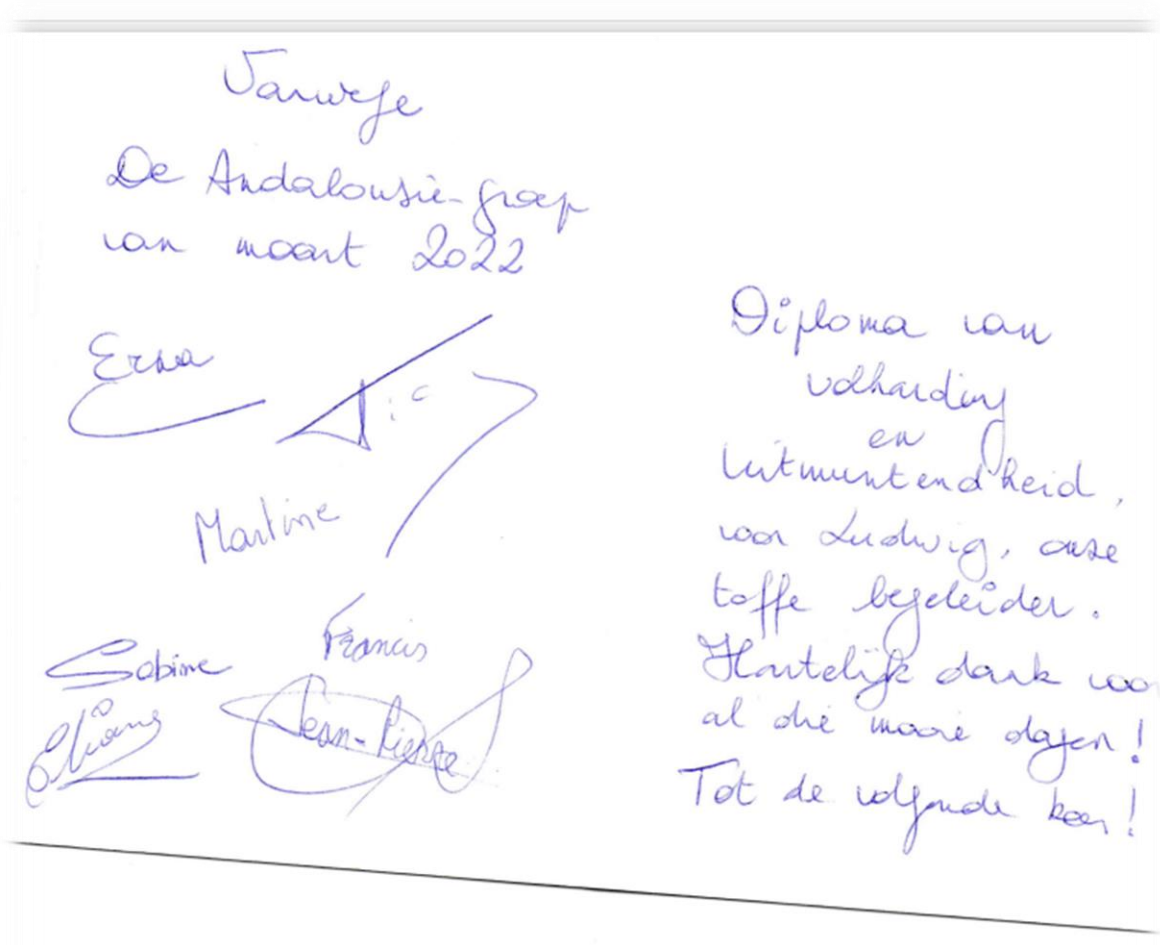

Er is ruim 200 jaar voor nodig geweest om de kathedraal in Málaga te bouwen. In 1528 is men begonnen op de fundering van een oude moskee. Tijdens het bouwproces was er steeds een terugkerend probleem met de financiering van het bouwwerk. In 1782 is men, na wederom geldgebrek, definitief gestopt met bouwen. De toren rechts is hierdoor nooit afgebouwd. Er is dus een complete toren en een halve toren te zien. De Málagaëños noemen de kathedraal door dit mankement 'La Manquita', wat zoveel betekent als 'één-armige of manke dame'.

Voor we naar de luchthaven vertrekken doen we nog een terrasje en ontvang ik nog van de deelnemers een diploma van volharding.

Het was fijn om deze zeer toffe groep te mogen begeleiden. Ik heb er veel plezier aan beleefd.

De kleine pijnjes en ongemakjes die veroorzaakt zijn door het wandelen zullen spoedig vergeten zijn.

Misschien zien we elkaar ooit nog weer.

Andere reisverslagen van deze jongen kun je terugvinden op www.ludwighaese.be

Ludwig D'Haese

benaltijdweg@gmail.com

Tekst

Ludwig D'Haese

Foto's :

Ludwig D'Haese en andere groepsleden